

Дара Корній

Львівські зливи

Дощ не просто падав з неба, він опустил на львівську бруківку свою важку сіру завісу і не поспішав її забирати. Оксана притулилася щокою до стіни кам'яниці, вкотре пошкодувавши, що не прихопила з собою парасольку. Її, не львів'янку, попереджали, що навіть коли за вікном розкішна безхмарна та безвітряна погода, не варто піддаватися омані. Все може за мить перемінитися. Бо зараз початок травня — на часі сезон дощів. До того ж це Львів, де сезон дощів триває ледь не цілорічно.

А яке веселе та миле вранці було сонце! У небі — й натяку на хмаринки. Бодай однієї, найзухвалішої, не видно. Не послухалася, парасолі не взяла. І маєш — уже вдруге за день. Перша злива застала її в кав'ярні, і навіть приємно було спостерігати з вікна, як шаленіє негода, як змоклі перехожі поспішають заховатися від дощу під дахівками будинків, застрибуючи в під'їзди, забігаючи у крамнички та кнайпочки.

Львів — місто, яке вміє закохати в себе з перших звуків. Навіть якщо ти лишень слухаєш оповіді про нього. Оксану

на це побачення зі Львовом привело кохання. Точніше, її закохане серденько. Досі закохане. Закохане в чоловіка, у львів'янина, який тут живе і ніколи не стане рідним. Тому що так склалися обставини. Як він красиво говорив про своє місто! І з кожною оповіддю росло відчуття, що вона таки мусить його побачити, цей легендарний Львів, мусить пройтися старими вуличками, вимощеними бруківкою, послухати, як доладно та мелодійно звучать дерев'яні сходи в старих кам'яницях, вдихнути аромату щойно змеленої кави на площі Ринок, зійти на Високий Замок, видряпатися на оглядовий майданчик Ратуші чи храму Ельжбети, поблукати старими скверами, Стрийським парком, ветхими церквами, модними кав'ярнями і, можливо, музеями, якщо, звісно, на це вистачить часу...

Оксана завжди себе вважала домашньою кішечкою, яка від власного обійстя відходить ненадовго, лишень для того, щоб переконатися — вдома все ж найкраще. За все своє життя далі Гайсина дівчина майже не виїжджала. Поїздки на сесію до Вінниці не рахувалися. Оксана навчалася на заочному у Вінницькому кооперативному інституті та двічі на рік по тижню бувала там. Місто їй здавалося затишним, тихим, спокійним, неквапливим. Зелені парки, широкі вулиці, вимучений людьми та літами Південний Буг робили його дуже комфортним для проживання. Цим Вінниця нічим не відрізнялася від її рідного Гайсина. Хіба що вдома галасу менше, машини мчать не так шалено, будинки не такі високі, люди простіші і повітря набагато чистіше. Музеї та театри вони з одногрупницями обійшли ще в першу сесію. Чогось такого, щоб повторити ці походеньки, Оксана не побачила. Може, тому, що не вважала себе ані знавцем та поціновувачем історії, ані великим театролюбом. Тому

вислів «всюди добре, а вдома найкраще» ще раз утвердився в Оксаниній голові як аксіома. І коли одного разу їй запропонували мандрівку в Хмельницький, «туди-назад» — подивитися місто, людей-музеї-церкви і так далі, вона відмовилася. Вдома таки почувалася найліпше. І раптом оце сама себе здивувала. І маму здивувала, і навіть свого працедавця. Віктор Олегович звів угору свої кошлаті брови та прогудів: «Відпустити тебе у Львів? Куди-куди? Ого! Звичайно, їдь. Бо наступного разу з твоїми темпами років десять чекати доведеться».

Василь з'явився в її житті наче випадково. Але чому тоді, щойно він зайшов у вузькі двері крамнички, де вона працювала, серце забилося часто-часто й усмішка сама собою приклеїлася до вуст? Вона цього не знала. Вчені кажуть, що виною всьому феромони. Такі маленькі біологічно активні речовини, що їх виділяють усі на світі живі організми. Одні феромони нас притягують, інші — відштовхують. Тож недарма є люди, які без слів, а просто зовнішньо нас ваблять. Навіть якщо ми знаємо про них якісь ганебні речі. А є й такі, що відштовхують навіть тоді, коли вчинки їхні найблагородніші.

На першому поверсі торговельного центру, де Оксана працювала і який всенький належав її шефові Віктору Олеговичу, місцевому магнату, містилася крихітна кав'ярня. Там і справді варили добру каву. Може, тому, що власник був справжнім турком і знався на каві, а може, тому, що це робила машинка, а той, хто працював за нею, все виконував чітко за інструкцією. Оксана не дуже розуміла палку любов деяких містян до цього смоляного гіркого трунку. Та хоч як там було, але до кав'ярні з усього міста стікалися любителі пахучого напою й аншлаг був беззмінним, особливо в обідню пору.

Саме під час обідньої перерви у двері її крамнички увійшов високий, стрункий, чорнявий юнак. Був убраний у зелену спецівку, з кишень стирчали робочі рукавиці. У кожній руці тримав по горнятку кави. Одне поставив перед Оксаною, по-змовницьки підморгнув і проказав:

— Мене звати Василь. Так сі стало, дорога... — зробив паузу, уважно прочитав ім'я на її бейджику і продовжив: — Тож, чарівна Ксеню, давайте знайомитися. І почнемо, мабуть, з кави.

Ось так вони познайомилися. Унизу, в кав'ярні, всі столики, звісно, були зайняті. І приятель Василя від кави відмовився, бо що то за задоволення — пити каву стоячи та похапцем. Тож Василь повештався торговим центром у пошуках якогось приемного місця, де спокійно можна помедитувати та випити каву. І знайшов. Розговорилися. Василь — львів'янин, і в Гайсині, разом із бригадою свого вуйка Ростика, будує готельний комплекс для її шефа.

— А ви знаєте, Ксеню, — несподівано Оксані сподобалося, що хлопець так її називає. — А каву пити Європу навчив українець. Не вірите? Бігме, не дурю. Думаю, що про Юрія Кульчицького, українського шляхтича та австрійського дипломата, ви чули? Не чули? О, то я вам розповім. Давно то було. Ще в XVII столітті у Відні. Хлопака з Самбірщини, Юрко Кульчицький, тоді трішки підсобив віденцям у війні. Допоміг зняти облогу з міста. Кажуть, що під час облоги Відня турками, коли ситуація в місті загострилася, почалися хвороби й не вистачало харчів, то Юрій Кульчицький зголосився пробратися через табір турків, щоб зв'язатися з герцогом Лотаринзьким Карлом V та попросити про допомогу. Мудрий був чолов'яга, знав багато різних мов, у тому числі й турецьку. Перебраний на турецького купця, разом зі слугою-сербом пізнього вересневого вечора через одну з захід-